

Cartea lui Daniel - Numărul Patruzeci și Cinci

Transformarea simbolică: dezlegarea tainei „jertfei necurmate” în Cartea lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-09

„Continuu” din cartea lui Daniel a fost recunoscut de William Miller ca un simbol al Romei păgâne sau al păgânismului, dar în zilele din urmă el este simbolul respingerii adevărilor fundamentale ale lui William Miller. El reprezintă sfârșitul unei răzvrățiri care a început în 1863, prin respingerea înțelegerii lui Miller cu privire la „cele șapte vremi” ale lui Moise din Leviticul douăzeci și șase. Când adventismul a respins identificarea corectă a „continuu-lui” ca păgânism, a transformat simbolul lui Satana într-un simbol al lui Hristos. Isaia arată că această lucrare însemna răsturnarea lucrurilor cu susul în jos. Respingerea „continuu-lui” a fost instaurată în anii 1930 (a treia generație a adventismului), dar ea fusese o controversă încă din 1901 (a doua generație a adventismului). Ca și în cazul Israelului antic, o respingere progresivă a adevărului a condus la acceptarea unei erori care conținea elementele păcatului de neiertat.

Păcatul de neiertat pentru iudeii cârcotași a fost reprezentat atunci când au identificat lucrările pe care le făcuse Hristos drept lucrări ale lui Satana. Israelul din vechime este simbolul principal al Israelului modern, iar Israelul modern a făcut tocmai acest lucru, numai în sens invers. Ei au luat lucrările lui Satana (păgânismul) și au atribuit acele lucrări lui Hristos. Răzvrătirea Israelului din vechime include alegerea lui Satana ca împărat al lor.

Așadar, când a auzit Pilat cuvântul acesta, L-a adus pe Isus afară și a șezut pe scaunul de judecată, în locul numit Pardoseala, iar în evreiește, Gabbata. Și era pregătirea Paștelui, cam pe la ceasul al șaselea; și le-a zis iudeilor: Iată Împăratul vostru! Dar ei au strigat: Ia-L, ia-L, răstignește-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Preoții cei mai de seamă au răspuns: Noi nu avem alt împărat decât pe Cezarul. Atunci, deci, L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Și ei L-au luat pe Isus și L-au dus să-L răstignească. Ioan 19:13–16.

Pilate era reprezentantul Romei păgâne, iar sora White arată că balaurul care a fost aruncat afară din cer în capitolul doisprezece din Apocalipsa este Satana, însă, într-un sens secundar, balaurul este și Roma păgână. Balaurul este, așadar, simbolizat prin „jertfa necurmată”. Sfârșitul răzvrătirii vechiului Israel, când au proclamat în mod public: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar”, a reprezentat declarația lor publică că erau supușii împăratului lor, iar împăratul lor era Satana. Acea răzvrătire împotriva lui Dumnezeu ca Împărat a început în zilele profetului Samuel, când L-au lepădat pe Dumnezeu ca Împărat al lor și au cerut să li se dea un împărat omenesc, ca să fie ca celelalte neamuri.

Atunci toți bătrânii lui Israel s-au adunat și au venit la Samuel, la Rama, și i-au zis: „Iată, tu ești bătrân, iar fiii tăi nu umblă în căile tale; acum pune peste noi un împărat care să ne judece, ca toate neamurile.” Dar lucrul acesta a fost rău în ochii lui Samuel, când au zis: „Dă-ne un împărat care să ne judece.” Și Samuel s-a rugat Domnului. Iar Domnul i-a zis lui Samuel:

„Ascultă glasul poporului în tot ceea ce îți spun; căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu mai domnesc peste ei. După toate faptele pe care le-au făcut din ziua în care i-am scos din Egipt și până în ziua aceasta, prin care M-au părăsit și au slujit altor dumnezei, tot așa fac și ție.” 1 Samuel 8:4–8.

Izraeli i lashtë kurrë nuk e kuptoi se kishte hedhur poshtë Perëndinë, ose se dëshira e tij për një mbret tokësor do të përparonte deri në atë pikë sa ta kryqëzonte Mesian dhe ta zgjidhte Satanin si mbretin e vet. Kryengritja e tyre ishte e fshehur para syve të tyre nga vetë idetë e tyre të vetëdrejtësisë, sipas të cilave, megjithëse e kishin hedhur poshtë Perëndinë, ata ende ishin populli i zgjedhur; sepse, në fund të fundit, arsyetonin ata, Perëndia ende mbante një shërbesë të shenjtë profetike, edhe pas Samuelit.

Ei au interpretat greșit slujirea profetică a prorocilor, crezând că prezența prorocilor lui Dumnezeu dovedea că ei erau poporul ales al lui Dumnezeu. Ei nu au văzut că erau departe de Dumnezeu și că prorocii căutau să-i conducă înapoi la Dumnezeu, căci au interpretat lucrarea prorocilor ca dovadă a călăuzirii lui Dumnezeu. Aceasta în pofida faptului că au continuat să respingă toate mesajele prorocilor care le-au fost trimiși. Aceeași înșelăciune a venit asupra adventismului în 1863.

അഡ്വെന്റിസം വില്യം മില്ല്യനും ശുശ്രൂഷയിലൂടെ ഒന്നിച്ചുകൂടിയ പരസ്മാനത്തെ നിരസിച്ചു; എലീയാവായിരുന്ന (വില്യം മില്ല്യൻ) മുഖാന്തരം അറിയിക്കപ്പെട്ട “ഏഴ് കാലങ്ങൾ” എന്ന് മോശയുടെ സന്ദേശത്തെ അവർ നിരസിച്ച അതേ വർഷം തന്നെ, നിയമപരമായി രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത ഒരു സഭയായി മാറുവാൻ അവർ തിരഞ്ഞെടുത്തു. അതേ വർഷം തന്നെയാണ് അവർ വായിക്കാനാകാത്തതും, ഹബക്കൂക് 2:3 അനുസരിച്ച് ഇനി “സംസാരിക്കാനാകാത്തതുമായ” ഒരു കള്ള പരവാചക ചാർട്ടർ സൃഷ്ടിച്ചത്; കാരണം അതിനെ വിശദീകരിക്കാൻ ഒരു കൈപെർരം ആവശ്യമായി വന്നു. ഹബക്കൂക്കിന്റെ ചാർട്ടുകൾ നിലനിന്നിരുന്നതുപോലെ തന്നെ വായിക്കാനാകുമായിരുന്നു; അതിനാൽ അവയ്ക്ക് “സംസാരിക്കാനാകുമായിരുന്നു.”

Adventismul a refuzat să împlinească orice cercetare de sine cu privire la alegerea pe care a făcut-o în 1863, căci, la urma urmei, o aveau în mijlocul lor pe profetesă, dovedind că ei erau poporul rămășiței identificat în cartea Apocalipsei, care avea Spiritul Profetiei. Ei au manifestat același duh și aceeași atitudine ca Israelul din vechime, iar răzvrătirea care a început odată cu respingerea primei nestemate care a fost descoperită de Miller a dus, în cele din urmă, și la respingerea identificării de către Miller a nestematei „necurmatei” de asemenea.

Israelul modern a respins înțelegerea lui Miller cu privire la „necurmata”, simbol al Romei păgâne, care, la rândul ei, este un simbol al lui Satana, și a susținut că „necurmata” este un simbol al lui Hristos. Cu alte cuvinte, Israelul modern a ales să accepte un simbol satanic ca simbol al lui Hristos. Așa cum Israelul antic a proclamat că nu avea alt împărat decât pe Cezar, un reprezentant al Romei păgâne, care este un simbol al lui Satana.

În ceea ce privește aplicarea profetică, cea alegere a impus ca Israelul modern să fie nevoit să redefină capitolele șapte, opt și nouă din Daniel, tocmai capitolele care sunt reprezentate de râul Ulai și care au constituit sporirea cunoștinței în istoria millerită. Ei aveau să fie siliți să schimbe acele capitole, căci capitolul opt face referire directă la „jertfa necurmată” de trei ori.

Fi constrânși de istoria în care a fost descoperită vedenia râului Ulai, milleriții nu puteau vedea niciun alt regat pământesc înainte ca Hristos să Se întoarcă și să-Și întemeieze împărăția Sa veșnică, așa cum este reprezentată în capitolul doi din Daniel. Prin urmare, ei au tratat al patrulea regat, Roma, ca fiind un singur regat cu două aspecte. Aceste două aspecte erau reprezentate în mod direct în capitolele șapte și opt din Daniel. Daniel arată că vedenia pe care a primit-o în capitolul opt trebuia să fie înțeleasă în legătură cu vedenia din capitolul șapte.

Ni mu mwaka wa gatau w'ingoma y'umwami Belishazari ni ho nabonekewe iyerekwa, ari jye Danieli, nyuma y'iryana nabonekewe mbere. Danieli 8:1.

Viziunea „care i s-a arătat” lui Daniel „la început” a fost viziunea din capitolul șapte.

În anul întâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a avut un vis și vedenii în mintea lui, pe patul său; apoi a scris visul și a istorisit pe scurt cuprinsul lucrurilor. Daniel 7:1.

Cele două viziuni reprezintă două aspecte ale împărățiilor profetiei biblice care fuseseră mai întâi înfățișate în capitolul doi din Daniel. Cele patru împărății — Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma — au fost reluate în capitolul șapte și apoi din nou în capitolul opt, dar cu o deosebire între elementele politice ale celor patru împărății și elementele religioase ale celor patru împărății. În Daniel șapte, împărățiile sunt reprezentate prin fiare de pradă, dar în capitolul opt aceleași împărății sunt prezentate prin animale ale sanctuarului. Daniel dorea să înțeleagă viziunea din capitolul șapte, iar Gabriel a venit la el ca să i-o explice.

Eu, Daniel, fui afligido no meu espírito no íntimo do meu corpo, e as visões da minha cabeça me perturbaram. Aproximei-me de um dos que estavam presentes e lhe perguntei a verdade acerca de tudo isto. Então ele me falou e me fez saber a interpretação destas coisas. Estes grandes animais, que são quatro, são quatro reis, que se levantarão da terra. Mas os santos do Altíssimo receberão o reino e possuirão o reino para sempre, de eternidade em eternidade. Daniel 7:15–18.

Daniel a fost informat că cele patru fiare erau patru împărății pământești care aveau să existe până când avea să fie întemeiată împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu, în acord cu capitolul doi din Daniel. Aveau să fie patru împărății pământești care precedau venirea împărăției celei veșnice a lui Dumnezeu, așa cum era reprezentată de piatra desprinsă din munte, care a umplut întregul pământ în capitolul doi.

Sora White a dus înțelegerea millerită a acelor patru împărății cu mult dincolo de înțelegerea millerită, atunci când a abordat fiara pământului din Apocalipsa, capitolul treisprezece.

„V tomto bode je predstavený ďalší symbol. Prorok hovorí: ‚A videl som inú šelmu vystupovať zo zeme; mala dva rohy podobné baránkovým.‘ Verš 11. Tak vzhľad tejto šelmy, ako aj spôsob jej vzostupu naznačujú, že národ, ktorý predstavuje, sa odlišuje od tých, ktoré

boli zobrazené v predchádzajúcich symboloch. Veľké kráľovstvá, ktoré vládli svetu, boli prorokovi Danielovi predstavené ako dravé šelmy, povstávajúce vtedy, keď „štyri nebeské vetry rozvírili veľké more“. Daniel 7:2. V sedemnásťtej kapitole Zjavenia anjel vysvetlil, že vody predstavujú „ľudy, zástupy, národy a jazyky“. Zjavenie 17:15. Vetry sú symbolom sváru. Štyri nebeské vetry, ktoré zápasia na veľkom mori, predstavujú hrozné výjavy dobývania a revolúcie, prostredníctvom ktorých kráľovstvá dosiahli moc.“ The Great Controversy, 439.

Fia hnye anu-ohia ndi a bu ihe nnochianya nke mmeri ndi e mezuru ka alaeze ndi ahụ si bata n'ike. N'amuma, anu ohia na-eri anu na-anochi anya ike ndoro ndoro ochichi, aku na uba, na agha nke alaeze. Otu alaeze ndi ahụ e ji nochite anya ha n'isi nke abụọ na nke asaa nke Daniel, ka a na-anochikwa anya ha n'isi nke asatọ; ma n'ebe ahụ, a jikotara ha niile na ihe ndi si n'ebe nso Chineke pụta, ma site n'ime otu a, ha na-anochi anya akukụ okpukpe nke alaeze ndi ahụ, n'ihl na ha niile bu njikọ nke ụka na Ochichi.

În al treilea an al domniei împăratului Belșatar, mi s-a arătat mie, Daniel, o vedenie, după aceea care mi se arătase la început. Și am văzut în vedenie; și s-a întâmplat că, atunci când am văzut, eram la Susa, în palat, care este în ținutul Elamului; și am văzut în vedenie că eram lângă râul Ulai. Apoi mi-am ridicat ochii și am văzut, și iată că înaintea râului stătea un berbec care avea două coarne; și cele două coarne erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, și cel mai înalt a crescut la urmă. Am văzut berbecul împungând spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi; astfel încât nicio fiară nu putea să stea înaintea lui și nu era nimeni care să poată izbăvi din mâna lui; ci el făcea după voia lui și s-a mărit. Pe când cugetam eu, iată că a venit de la apus un țap peste fața întregului pământ, și nu se atingea de pământ; și țapul avea un corn însemnat între ochi. El a venit la berbecul care avea două coarne, pe care-l văzusem stând înaintea râului, și a alergat asupra lui în furia puterii sale. L-am văzut apropiindu-se de berbec și s-a umplut de mânie împotriva lui, a lovit berbecul și i-a frânt cele două coarne; și berbecul n-a avut putere să stea înaintea lui, ci el l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare; și n-a fost nimeni care să izbăvească berbecul din mâna lui. De aceea țapul s-a mărit foarte mult; dar când a ajuns puternic, cornul cel mare s-a frânt; și în locul lui au crescut patru coarne însemnate, către cele patru vânturi ale cerurilor. Daniel 8:1–8.

Capitolul opt începe cu faptul că Daniel afirmă că trăiește atunci în istoria primei împărății a profeției biblice (Babilonul), însă vedenia sa nu identifică niciun simbol care să reprezinte Babilonul, căci ea începe cu berbecul care reprezenta a doua împărăție pământescă a Medo-Persiei. Absența unui simbol al Babilonului este intenționată, deoarece o caracteristică principală a Babilonului este aceea că reprezintă o împărăție care este înlăturată și apoi restaurată, așa cum este reprezentat prin „șapte vremi” în care Nebucadnețar a trăit ca o fiară. În timpul acelor „șapte vremi” este reprezentat un element al Babilonului spiritual (papalitatea), căci papalitatea este împărăția care este uitată timp de șaptezeci de ani simbolici, în cursul cărora ea a avut o rană de moarte. Faptul că Daniel precizează că primește vedenia „în al treilea an al domniei împăratului Belșatar” identifică Babilonul ca fiind împărăția care precedă a doua împărăție a Medo-Persiei, însă subliniază Babilonul ca împărăția ascunsă, sau uitată, care este uitată în zilele unui singur împărat.

Zvířata v osmé kapitole nejsou dravé šelmy; jsou to zvířata, která byla používána jako obětní zvířata při bohoslužbě ve svatyni. Čtvrté království je znázorněno jako „malý roh“, nikoli jako šelma; avšak rohy byly součástí Boží svatyně, neboť oltáře v Boží svatyni měly rohy jako součást svého uspořádání.

Nu numai că cele patru împărății ale profetiei au fost reprezentate de Daniel prin termeni ai sanctuarului, ci narațiunea capitolului conține mai multe cuvinte derivate direct din slujba sanctuarului lui Dumnezeu. Narațiunea din capitol este prezentată prin cuvinte ebraice preluate din slujba sanctuarului, însă și actul aducerii unei jertfe în slujba sanctuarului este integrat în structura capitolului. Faptul că Daniel a asociat în mod intenționat capitoarele șapte și opt împreună le îngăduie acelor care doresc să vadă că capitolul șapte identifică meșteșugul de stat al împărățiilor profetiei biblice, iar capitolul opt identifică meșteșugul ecleziastic al împărățiilor profetiei biblice.

Adventismul a fost silit să acopere acest fapt prin basme satanice, căci această recunoaștere descoperă că nestematele lui Miller au fost întocmai așa cum le-a rânduit Dumnezeu. Respingerea de către ei a înțelegerii lui Miller cu privire la „jertfa necurmată” este reprezentată ca o afirmație că „Dumnezeu nu avea nicio înțelegere”, deoarece ei susțin că, atunci când Dumnezeu i-a dat lui Miller cadrul (prin lucrarea îngerilor sfinți), acesta nu era corect.

Într-adevăr, răsturnarea voastră a lucrurilor pe dos va fi socotită ca lutul olarului; căci va zice oare lucrarea despre cel ce a făcut-o: „Nu el m-a făcut”? Sau va zice oare lucrul întocmit despre cel ce l-a întocmit: „El n-a avut pricepere”? Isaia 29:16.

Cadru al lui Miller a fost structura profetică pe care el a recunoscut-o și a folosit-o, însă, începând cu 1863, adventismul s-a întors la aplicațiile teologice ale protestantismului apostat și ale catolicismului, pentru a ascunde nestematele visului lui Miller. Adventismul a acceptat un cadru fals (lucrul alcătuit), pentru a respinge lucrarea și, de asemenea, pe Făcătorul lucrării. Făcând astfel, ei susțin că Făcătorul lucrării nu are pricepere. Respingerea acelu cadru a fost și încă este o respingere a sporirii cunoștinței care a fost desigilată în 1798. Cei care resping sporirea cunoștinței resping lucrarea și pe Făcătorul lucrării, iar, în termenii lui Daniel, ei erau „cei răi”.

Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:10.

„Cei răi vor face rău”, identificând astfel o respingere progresivă și tot mai accentuată a adevărului. Respingerea de către cei răi a cadrului reprezintă o respingere a lui Dumnezeu, iar la rândul Său Dumnezeu îi respinge pe cei răi pentru respingerea pe care încearcă să o înfăptuiască printr-un cadru contrafăcut.

Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință; pentru că ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda, ca să nu-Mi mai fii preot; fiindcă ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Poporul lui Dumnezeu, care a fost „preoții” lui Dumnezeu din 1844 până în 1863, a fost lepădat din pricina lipsei „cunoștinței” care fusese sporită prin lucrarea lui William Miller. Este important să luăm în considerare contextul versetului șase din Osea, deoarece contextul identifică o răzvrătire

tot mai accentuată împotriva adevărului, reprezentat ca „cunoștința”.

Ascultați cuvântul Domnului, copii ai lui Israel; căci Domnul are o pricină împotriva locuitorilor țării, pentru că nu este nici adevăr, nici îndurare, nici cunoaștere a lui Dumnezeu în țară. Jurând strâmb, și mințind, și ucigând, și furând, și preacurvind, ei dau năvală, și sângele se atinge de sânge. De aceea țara va jeli, și oricine locuiește în ea se va istovi, împreună cu fiarele câmpului și cu păsările cerului; ba încă și peștii mării vor fi luați. Totuși, nimeni să nu se certe și nimeni să nu mustre pe altul; căci poporul tău este ca aceia care se ceartă cu preotul. De aceea vei cădea ziua, și prorocul de asemenea va cădea cu tine noaptea, și o voi nimici pe mama ta. Poporul Meu este nimic din lipsă de cunoaștere; pentru că ai lepădat cunoașterea, te voi lepăda și Eu pe tine, ca să nu-Mi mai fii preot; fiindcă ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Cu cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva Mea; de aceea le voi schimba slava în rușine. Ei se hrănesc din păcatul poporului Meu și își pun inima în neleguirea lui. Și va fi: cum este poporul, așa va fi și preotul; îi voi pedepsi pentru căile lor și le voi răsplăti după faptele lor. Căci vor mânca, și nu se vor sătura; vor preacurvi, și nu se vor înmulți, pentru că au încetat să ia aminte la Domnul.

Curvia și vinul și mustul iau mintea. Poporul Meu cere sfat de la lemnul său cioplit, și toiagul său îi face cunoscut: căci duhul curviilor i-a făcut să rățească și s-au desfrânat, depărtându-se de sub Dumnezeu lor. Ei aduc jertfe pe vârful munților și ard tămâie pe dealuri, sub stejari și plopi și ulmi, fiindcă umbra lor este bună: de aceea fiicele voastre vor curvi, și soțiile voastre vor preacurvi. Nu voi pedepsi pe fiicele voastre când curvesc, nici pe soțiile voastre când preacurvesc: căci ei înșiși se despart cu curvele și aduc jertfe cu desfrânatele; de aceea poporul care nu înțelege va cădea. Deși tu, Israele, curvești, totuși Iuda să nu se facă vinovat; și nu veniți la Ghilgal, nici nu vă suiți la Bet-Aven și nu jurați: „Viu este Domnul!” Căci Israel este îndărătnic ca o juncană îndărătnică: acum Domnul îi va paște ca pe un miel într-un loc întins. Efraim este lipit de idoli: lasă-l în pace. Băutura lor s-a acrit: ei curvesc neîncetat; mai-marii ei iubesc cu rușine: „Dați!” Vântul a legat-o în aripile lui, și ei vor fi rușinați din pricina jertfelor lor. Osea 4:1–19.

Avertismentul lui Osea este că „Domnul are o pricină cu locuitorii țării, pentru că nu este nici adevăr, nici milă, nici cunoștința lui Dumnezeu în țară.” Adventismul este poporul lui Dumnezeu al zilelor de pe urmă. În ziua în care omul cu peria de praf intră în camera lui Miller, adventismul, incluzând poporul, preoții și profeții „care nu înțelege va cădea”, căci ei vor fi „alipiți de idoli.” Idolii lor sunt doctrinele lor contrafăcute, țesute într-un cadru contrafăcut.

Răzvrătirea reprezentată prin respingerea creșterii cunoștinței este o escaladare progresivă a răzvrătirii, care ajunge până în punctul în care timpul lor de probă se încheie prin rostirea hotărârii că sunt uniți cu doctrinele contrafăcute care sunt măturate din camera lui Miller. Răzvrătirea lor este reprezentată ca săvârșirea necurviei în mod continuu. Din 1863 înainte și până la încheierea timpului de probă, ei se răzvrătesc neîncetat, până când sunt vărsați din gura Domnului.

Răzvrătirea constând în respingerea cunoștinței era reprezentată prin faptul că ei săvârșeau adulter „neîncetat”; și, deși nu este același cuvânt ebraic, sensul este același ca al cuvântului ebraic „tamid”, care înseamnă „continuu” și care este tradus prin „jertfa necurmată” în cartea lui Daniel.

Vom continua studiul nostru asupra celor patru împărății ale profeției biblice în articolul următor.

„Apoi am văzut, în legătură cu «Necurmatul», că cuvântul «jertfă» a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă asupra lui acelor care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a «Necurmatului»; dar din 1844 încolo, în confuzie, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat.” Review and Herald, 1 noiembrie 1850.